

TEZĂUR LITURGIC
18 MAI
HARALAMBOS BOUSIA

PARACLISUL
SF. MUCENIȚE
CLAUDIA
DE LA ANCIRA

SF. ȘTEFAN-METEORA, 2009

18 ΜΑΪΟΥ

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ

ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΛΑΥΔΙΑΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

**Ποίημα Δρος. Χαράλαμπος Μ. Μπούσια
Ι. Μ. Αγίου Στεφάνου Μετεώρων 2009**

Ευλογήσαντος του Ιερέως το Κύριε εισάκουσον, μεθ ὃ το
Θεός Κύριος, ως συνήθως, και το εξής,

Ἦχος δ΄. Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ.

Παρθενομάρτυρα Κυρίου Κλαυδιαν, Αγκύρας γόνον
ευθαλή Γαλατίας, ως άνθος ευωδέστατον παρθένων
Χριστού, την καθαγιάσασαν λίμνης βάθος αθλήσει ως
παρθενομάρτυρα ευφημήσωμεν πόθῳ βοῶντες· Τήρει
ἀπαντας αγνοῦς σουσ υμνηπόλους ευχαίς διαθέρμοις σου.

Δόξα. Το αυτό. Και νυν. Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσομεν, ποτέ, Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν
οι ανάξιοι. Ει μη γαρ συ προΐστασο πρεσβεύουσα τις ημάς
ερρύσατο εκ τσοσούτων κινδύνων; Τις δε διεφύλαξενέως νυν

ελευθέρους; Ουκ αποστῶμεν, Δέσποινα, εκ σου· σους γαρ δούλους σώζεις αεί εκ παντοίων δεινών.

Είτα ο Ν Ψαλμός και ο Κανών, ου η ακροστιχίς: Κλαυδία, αγνούς ημάς άμφω συντήρει. Χ. Μ. Μ.

Ωδή α΄. Ήχος πλ. δ΄. Υγράν διοδεύσας.

Κλαυδία παρθένων η καλλονή, βλαστέ Γαλατίας, και Αγκύρας ηδυτερπές, κιννάμωμον τήρει σους ικέτας, άμφω αγνούς σαις ενθέρμοις δεήσεσι.

Λαμπάς ευσθενείας εν απαλώ, σαρκίω Κλαυδία, καλλιμάρτυς Χριστού σεμνή, η φρόνημα κρύπτουσα ανδρών, την σκοτομήνην παθών μου απέλασον.

Αμνάς Αρχιποίμενος Ιησού, Κλαυδία εις λίμνην, η βληθείσα συν τω χορώ, συνάθλων σεπτών σου εμπαθείας, ημάς δεινής εκ βοθύνου ανάγαγε.

Θεοτοκίον.

Υμνούντες σην πλημμύραν οικτιρισμών, αγνή Θεοτόκε, και ελέους σου ποταμούς, βοώμέν σοι· Δείξον Ελεούσα, ημίν Υιού σου το άμετρον ελεος.

Ωδή γ΄. Ουρανίας αφίδος.

Δεομένη ερρίφης, εις τον βυθόν πάνσεμνε, λίμνης καλλιμάρτυς Κλαυδία, ίνα χρυσόπλοκον, εκ των χειρών

του Χριστού, στέφος αθλήσεως λάβης, του ημίν παρέχοντος πλούσιον ελεος.

Ικετήριον δέξαι, σων ικετών δέησιν, και παράσχου πάσι Κλαυδία, ρώμην και δύναμιν, και σθένος του πονηρού, παγίδας πάσας συντριψαι, Μάρτυς ακατάβλητε, πρότυπον πίστεως.

Αθληφόρε Κλαυδία, Νύμφη Χριστού πάγκαλε, τάφον η εν ύδατι σκούσα, λίμνης ικέτευε, τον σον Νυμφίον Χριστόν, καθαγιάσαι ικέτας, ύδατι συνέσεως, χάριτος θείας σου.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Μήτηρ, τυχείν χαράς κρείττονος, της εν ουρανίω παστάδι, πάντας αξίωσον, Θεογεννήτορ σεμνή, τους μελωδούντας Κλαυδίας, άθλησιν της σώφρονος, παρθενομάρτυρος.

Ανάστησον, Κλαυδία σώφρον εκ λάκκου της ακηδίας, τους τιμώντάς σε ακλινώς αγνείας ως πρότυπον, και στύλον ανδρείας παρθενομάρτυς.

Επίβλεψον, εν ευμενεία πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν καλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Κάθισμα. Ήχος β´. Πρεσβεία θερμή.

Αμνάς του Χριστού Κλαυδία καλλιπάρθενε, η λίμνης
βυθόν μετρήσασα και στέφανον, δεξαμένη πάγχρυσον, εκ
χειρών ουρανίου Νυμφίου σου, τους σους ικέτας τήρει
ασινείς, μανίας και βλάβης του αλάστορος.

Ωδή δ´. Εισακήκοα, Κύριε.

Γηθοσύνως γεραίρομεν, άθλησιν Κλαυδία, την παναρίστην
σου, δι' ης είληφας την δύναμιν, δυσωπείν Χριστόν υπέρ
προσφύγων σου.

Νικηφόρος διώδευσας, δόλικον του βίου, Κλαυδία
πάνσεμνε, η δεικνύσα τους ικέτας σου, νικητάς εν πάσαις
περιστάσεσι.

Ορεκτών εις ακρότατον, φθάσαι καταξίωσον τους τιμώντάς
σε, ως παρθένον και αθλήτριαν, ευσθενή Κλαυδία
θεοτίμητε.

Θεοτοκίον.

Υπερέυχου Μητρόθεε, των εις τους αιώνας μακαριζόντων
σε, ως αγνείας ενδιαίτημα, και ως παρθενίας θείον
σκήνωμα.

Ωδή ε΄. Φώτισον ημάς.

Στύλους φωταυγείς, σωφροσύνης και συνέσεως, δείξον άπαντας, Κλαυδία τους πιστός, ανυμνούντάς σε την σάφρονα αθλήτριαν.

Ήμαρ χρυσαυγές, τοις ικέταις σου ανάτειλον, απαθείας εκδιώκουσα παθών, την σκοτόμαιναν Κλαυδία ικεσίαις σου.

Μάρτυς εν στιγμή, της κοιμήσεως προσφύγων σου, ίσθι εύσπλαγχνε Κλαυδία σύνοδος, και πολίτας πόλου δείξον τους τιμώντάς σε.

Θεοτοκίον.

Άλυπον οδόν, δείξον δούλοις σου Μητρόθεε, εν δεινοίς οδυνωμένοις βιοτής, της προσκαίρου χαρμονής μερόπων πρόξενε

Ωδή στ΄. Την δέησιν, εκχεώ.

Συνάθλων σου, συν εξάδι πάνσεμνε, και ευψύχω Θεοδότω Κλαυδία, μη διαλίπης Χριστόν δυσωπούσα, υπέρ ημών των εκ πόθου τιμώντων σε, παρθενομάρτυς θαυμαστή, και τελούντων την πάνσεπτον μνήμην σου.

Απτόητον, η δεικνύσα φρόνημα, εν δεσμοίς και κακουχίαις Κλαυδία, και εκμετρήσασα λίμνης το βάθος, δια Χριστού

την αγάπην αξιώσον, ημάς σωφρόνως επί γης, και δικαίως
αεί πολιτεύεσθαι.

Μιάσαι σε, στρατιώτας θέλοντας, απεμάκρυνας δυνάμει τη
θεία, παρθενομάρτυς Κλαυδία και βάθος, υδάτων λίμνης
εμέτρησης χαίρουσα, η νυν εις ύψος νοητόν, δεομένη υπέρ
των υμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φυλάπτουσα, μη ελλίπης Δέσποινα, υπό σκέπην σων
περύγων σουσ δούλους, ώσπερ η όρνις αυτής τα νοσσία,
ευλογημένα Παρθένε θεόνυμφε, και εποπτεύουσα αεί, τους
φαιδραίς σε ωδαίς μεγαλύνοντας.

Ανάστησον, Κλαυδία σώφρον εκ λάκκου της ακηδίας, τους
τιμώντάς σε ακλινώς αγνείας ως πρότυπον, και στύλον
ανδρείας παρθενομάρτυς.

Άκραντε, η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως, επ'
εσχάτων των ημερών τεκούσα δυσώπησον, ως έχουσα
μητρικήν παρρησίαν.

Κοντάκιον. Ήχος β΄. Τοις των αιμάτων σου.

Παρθενομάρτυς Κλαυδία πανεύφημε, η απηνώς
εμβληθείσα τοις ύδασι, και εκβληθείσα εις ύψος ουράνιον,

υπέρ ημών εκδυσώπει Νυμφίον σου, τον ποθεινόν Ιησούν τον φιλάνθρωπον.

Προκείμενον: Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι και εισήκουσε της δεήσεώς μου.

Στίχος: Και έστησεν επί πέτραν τους πόδας μου και κατηύθυνε τα διαβήματά μου.

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον (Κεφ. ε 24-34).

Τω καιρώ εκείνω, ηκολούθει τω Ιησού όχλος πολύς, και συνέθλιβον αυτόν. Και γυνή τις ούσα εν ρύσει αίματος έτη δώδεκα, και πολλά παθούσα υπό πολλών ιατρών, και δαπανήσασα τα παρ έαυτής πάντα, και μηδέν ωφεληθείσα, αλλά μάλλον εις το χειρόν ελθούσα ακούσασα περί του Ιησού, ελθούσα εν τω όκλω όπισθεν, ήψατο του ιματίου αυτού έλεγε γαρ· Ότι καν των ιματίων αυτού άψωμαι, σωθήσομαι. Και ευθέως εξηράνθη η πληγή του αίματος αυτής· και έγνω τω σώματι, ότι ίαται από της μάστιγος. Και ευθέως ο Ιησούς επιγνούς εν εαυτώ την εξ ύψους δύναμιν εξελθούσαν, επιστραφείς εν τω όκλω, έλεγε· Τις μου ήψατο των ιματίων; Και έλεγον αυτό οι Μαθηταί αυτού· Βλέπεις τον όχλον συνθλίβοντά σε, και λέγεις· Τις μου ήψατο; Και περιεβλέπετο ιδείν την τούτο ποιήσασαν. Η δε γυνή,

φοβηθείσα και τρέμουσα, ειδυία ο γέγονεν επ αὔτη, ήλθε και περιέπεσεν αυτώ, και είπεν αυτώ πάσαν την αλήθειαν. Ο δε είπεν αυτή· Θύγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε· ύπαγε εις ειρήνην, και ίσθι υγιής από της μάστιγός σου.

Δόξα: Ταις της Αθληφόρου πρεσβείαις Ελεήμον, ...

Και νυν: Ταις της Θεοτόκου πρεσβείαις Ελεήμον, ..

Προσόμοιον. Ήχος πλ. β΄. Όλην αποθέμενοι.

Στίχος: Ελεήμον, ελέησον με, ο Θεός, κατά το μέγα έλεός Σου και κατά το πλήθος των οικτιρισμών Σου εξάλειψον το ανόμημά μου.

Μάρτυς ακατάβλητε, αμνάς Υψίστου Κλαυδία, της Αγκύρας βλάστημα, συν Τεκούση πρέσβευε καλλιπάρθενε, Φαιινή έμφροني, Ευφρασία θεία, Ιουλία τη στερρόφροني, Ματρώνη σώφροني, και τη Αλεξάνδρα συνάθλοισ σου, και Θεοδότω Μάρτυρι, τω Χριστώ υπέρ των υμνούντων σε, και εκδεχομένων, εύχας σου διαθήρμους προς Αυτόν, αφθόνως πάσι παρέχοντας έλεος το άμετρον.

Ωδή ζ΄. Οι εκ της Ιουδαίας.

Ως περίβλεπτον νύμφην, του Υψίστου Κλαυδία, σε μεγαλύνοντες, και Μάρτυρα καλλίστην, προσφεύγομεν ση

σκέπη, εν δειναίς περιστάσει, και αντιλήψει θερμή, εν πάσαις βίου ζάλαις.

Σωτηρίας προς τρίβον, μονάζουσας τιμώνσας, την θείαν μνήμην σου, οδήγησον Κλαυδία, Μονής σεπτού Στεφάνου, Μετεώρων πανεύφημε, σαις ικεσίαις θερμαίς, προς τον γλυκύν Νυμφίον.

Υμνωδαίς Κλαυδία, καταστέφοντες άθλουσε τους πανιέρους σουε θερμώς δεόμεθά σου· Εν Αβραάμ τοις κόλποις, και παμφώτοις σκηνώμασι, σων νεωκόρων ψυχάς, ανάπαυσον ευχαίς σου.

Θεοτοκίον.

Νικηφόρως τελέσαι, σους οικέτας τον βίον, Θεογεννήτρια, αξίωσον τους πίστει, προσφεύγοντας ση σκέπη, και λαμπρώς μεγαλύνοντας, σων θαυμασιών πληθύν, υπερευλογημένη.

Ωδή η΄. Τον Βασιλέα.

Της επηρείας, του μισοκάλου Κλαυδία, απολύτρωσαι σους υμνηπόλους, ήματι μορσίμω, τω φοβερώ τοις πάσι.

Η μη δεχθείσα, αφύχοις θύσαι ειδώλοις, και πνιγείσα εν λίμνη Κλαυδία, καταξίωσόν με, Θεόν δοξάζειν μόνον.

Ρύσαι κινδύνων, τους ευλαβώς προσκυνούντας, σην αγίαν εικόνα Κλαυδία, εν Μονή Στεφάνου, του Αρχidiaκόνου.

Θεοτοκίον.

Ελέησόν με, Θεογεννήτορ Παρθένε, προσκυνούντα εν τοις Μετεώροις, τον Ναόν Κλαυδίας, της Μάρτυρος παρθένου.

Ωδή θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Ισχύος μονάζουσας, έμπλησον Κλαυδία, εν Μετεώροις Μονής Πρωτομάρτυρος, πανευλαβώς ανυμνούσας την θείαν μνήμην σου.

Χαρίτωσον Κλαυδία, τους εκδεχομένους σας ικεσίας προς Κτίστην τον εύσπλαγχνον, και νεοδημήτω Ναώ σου ταχύ προστρέχοντας.

Μετά του Θεοδότου, και σεπτής εξαδος, των σων συνάθλων, Κλαυδία ικέτευε, Χριστόν διδόναι την νήψιν ημίν και έλεος.

Θεοτοκίον.

Μητρόθεε Παρθένε, Κεχαριτωμένη, σεμνής Κλαυδίας απαύστοις δεήσεσι, σοις δούλοις πέμψον ελέη του θείου Τόκου σου.

Ἄξιόν ἐστι.....καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Ἐκκλησίας Ἀγκυρανῶν, καύχημα τὸ μέγα, ἡ τὸ θράσος αἰμοδιψοῦς, θραύσασα τυράννου, μαχαίρα πίστεώς σου, πρὸς τὸν Χριστὸν Κλαυδία, τὸν αγαθόδωρον.

Χαίροις ἡ ἀτίμωσιν τῆς σαρκός, χάριτι φυγούσα, σου Νυμφίου ἐν οὐρανοῖς, καὶ βυθὸν τῆς λίμνης, μετρήσασα Κλαυδία, σεμνὴ παρθενομάρτυς, πίστεως σέμνωμα.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν εὐλαβῶς, τὴν μορφήν Κλαυδίας, καλλιμάρτυρος τὴν σεπτὴν, ἐν τῷ νεοδημῆτῳ, αὐτῆς Ναὼ ἐν βράχοις, Ἁγίων Μετεώρων, πάντες Χριστῶνυμοι.

Εὐτολμε παρθένε ἐν ἀπαλῷ, κρύπτουσα σαρκίῳ, ὄντως φρόνημα ἀνδρικόν, ἠθλησας Κλαυδία, στερρῶς καὶ λίμνης βάθος, δια Χριστοῦ ἀγάπην, Μάρτυς ἐμέτρησας.

Ἐν Τεκούσῃ μάρτυρι Φαινή, Ευφρασία θεία, Ἀλεξάνδρα τῆ εὐσθενεί, Θεαυγεί Ματρώνη, καὶ Ιουλία σκέπε, καὶ φύλαττε Κλαυδία, πάντας ἱκέτας σου.

Φρούρει χριστομάρτυς διηνεκῶς, νύμφην τοῦ Ὑψίστου, Προεσιώσαν σὺν τῷ χορῷ, τῶν ἐν Μετεώροις, Μονῆς Στεφάνου θείου, μοναζουσῶν Κλαυδία, ὕμνοις μελπόντων σε.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι Άγιοι πάντες, μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εις το σωθήναι ημάς.

Το Τρισάγιον.

Απολυτίκιον. Ήχος γ΄. Θείας πίστεως.

Τον εύοσμον, της παρθενίας, και λευκάνθεμον, της αριστείας, ευωδία σων άθλων καθήδυνον, Αγκύρας εύχος τους νυν ευφημούντάς σε, Κλαυδία θεία ευτάκτοις μελίσμασιν, ως περιίδοξον τω όντι παρθενομάρτυρα, και σπεύδοντας ενθήρμοις ικεσίαις σου.

Έτερον. Ήχος πλ. α΄. Τον συνάναρχον Λόγον.

Γαλατίας ευάνδρου ευώδες κύμινον, και ευωδέστατον κρίνον, της παρθενίας Χριστώ, εαυτήν ολοσχερώς αφιερώσασαν, και δι άγάπησιν Αυτού, εις της λίμνης τον βυθόν, ριφείσαν χερσίν ανόμοις, Κλαυδιαν μέλψωμεν ύμνοις, αυτής πρεσβείας εκδεχόμενοι.

Έτερον. Όμοιον.

Χοϊκής την φυγούσαν σαρκός ατίμωσιν, Χριστού Νυμφίου ιοχυϊ, του ποθεινού Ιησού, και εις λίμνης τον βυθόν ριφείσαν μέλψωμεν, πάντες Κλαυδιαν ευλαβή, δι' αγάπην

θεϊκήν, βοώντες Αγνούς συντήρει, σους υμνητάς και
ατρότους, των βελεμνών του πολεμήτορος.

Εκτενής και Απόλυσις, μεθ ἤν ψάλλομεν το εξής.

Ἦχος β΄. Ὅτε εκ του Εύλου.

Ρύου κατωδύνων συμφορών, τους ανευφημούντας
Κλαυδία, παρθενομάρτυς λαμπρά, πόνους μαρτυρίου σου,
και της κολάσεως, της γεέννης τους σπεύδοντας, μορφήν
προσκυνήσαι, σου την πανσεβάσμιον, εν φερωνύμω σου,
νυν Ναώ εν Μάνδρα Στεφάνου, Αρχιδιακόνου κειμένη, εν
τοις Μετεώροις, θεοδόξαστε.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τας δεήσεις των δούλων σου, και
λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης και θλίψεως.

Την πάσαν ελπίδα μου, εις σε ανατίθημι, ω Μήτηρ του
Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπην σου.

Δίστιχον.

Αγαθήν προεστώσαν συν μοναζούσαις ευλόγει, Κλαυδία,
Χαραλάμπης ψάλλει.

